

Յէ՛, կը շիտկոտուի, աչքը գետինը թղթի կտորին վրայ կը հայի: Թուղթը առնէ Յէ՛ չառնէ): Հաշիւ՝ երբէք... Միայն թէ մէկ խնդիրք ունիմ...

(Լուռ թիւն. պատասխան տուող չըլլիր): Գիտէ՞ք ինչ է... (Առանց տան տիրոջ երեսը նայելու: Էրիկ կնիկ ոտքի վրայ մարդուն ըրածն ու ընկերները կը դիտեն պաղարիւն կեցուածքով. լուռ թիւն. նորէն չեն պատասխաներ) Մարդ չիմանայ աս եղածները:

(Ամացողի շուարքներ):

Դո՛հ. Մենք մարդու չենք ըսեր:

Բաղ. Մեծ քարերն ալ, էհ, ձորն ի վար կը գլուին...

Վարդ. Մենք մարդ ենք, մարդ, աղքատ, բայց ոչ անպատիւ (մուրհակը գետնէն վեր առնելով Բաղդիկին երեսին կը նետէ). մա, վեր առ մուրհակդ ու դուրս ելիր. մեր խնդիրքն ալ աս ըլլայ որ աս օրուան աս վճարը թեւլիմ գրես:

(Բաղդիկ մուրհակը դարձեալ գետնէն վեր կ'առնէ, զրպանը կը դնէ ու կորազուի դուրս կը սողոսկի. աս պահուն Վարդուկին աղբոր կնիկը ու տանը սլաքիկները վրայ եկած, գետնին քծքծուածքները կը յարգարնն...)

Բայց, մի՛ մոռնար, էֆէնտի, թեւլիմ գրես:

(Գացողին ետեւէն որ կը լսէ ու չի լսեր) Հը հընն... (դէպի կինը) Հասկցամ աղադ:

(Վերջ Բ. արարուածին):

ԹԼԿԱՏ

Է Լ Ե Փ Ի Ա.

Լոյսն է դողդոջում, հանդշում արեգակ,
Եւ անուրջների անյատակ ծովից
Ոսկի կայմերը սահող յիշատակ
Թողնում են միայն իրանց ետեւից:

Իջնում է մութը—երազ և անդհոր.
Մատաղ կրծքերում տըրտի կայ ուժգին.
Սիւքն է շշնջում և մեղմիկ օրօր
Կարդում է տանջուող մարդկանց սրտերին:

Անցած ցնորքներ, հհ, սիրոյ յոյզեր,
 Թրթռուն թիթեռներ, նախշուն երազանք,
 Դէհ, եկէք, տարէք իմ աղօտ յոյսեր—
 Աննշոյլ հոգուս նրբաթել կապանք:

Օղում հեծում են սիրոյ հառաչներ,
 Թռչում ջերմ շնչով, հրդեհում երկին,
 Հեռուից լսում են լացող կարկաչներ—
 Վտակն արցունքով ցօղում է գետին:

Այս եղերական հեծժանքի ժամին
 Թախծոտ զօղանջով կոչնակն է հնչում,
 Տարուբերում են հոջն ու մեղեդին,
 Ալետանջ հոգուս «հանգիստ» մրմնջում:

Մռայլում է երկինք, ամպերն են գալիս,
 Տենդոտ ճակատիս զով շիթեր ձգում:
 Ես իմ անցեալին հրաժեշտ եմ տալիս,
 Եւ սէր էլ չը կայ իմ յոգնած կրծքում...

ԳՐԻԳՈՐ ԱՆՈՓԵԱՆ